

Шчодры кветнік
доктара Людмілы Бут-Гусаім

Калі дзеці – кветкі жыцця,
то ў намесніка галоўнага
ўрача па акушэрска-
гінекалагічнай дапамозе
Гарадской клінічнай
бальніцы хуткай
медыцынскай дапамогі
Гродна кандыдата
мед. навук Людмілы
Бут-Гусаім ёсць уласны
шчодры кветнік: штогод
тут нараджаецца
каля 3 тысяч дзетак.

Значок-
злепак-ножак
ненароджанага
дзіцяці Людміла
Бут-Гусаім прывезла
ў 1985 годзе
з Катавіцэ.

Урач-акушэр-гінеколаг вышэйшай катэгорыі, эксперт Сусветнай арганізацыі аховы здароўя, нацыянальны выкладчык па грудным кармленні, «Жанчына года — 2013» Людміла Бут-Гусаім вядзе вялікую грамадскую работу па абароне яшчэ ненароджанага дзіцяці. Наладжаны цесныя стасункі з Гродзенскім цэнтрам абароны сям'і і дзяцей «РадзіМа», са святарамі праваслаўных і каталіцкіх храмаў, з псіхолагамі. Яны сустракаюцца з будучымі бацькамі — моладдзю горада. Асаблівы клопат - медыка-прававыя аспекты, што тычацца цяжарнасці 15-16-гадовых дзяўчын. Людміла Станіславаўна брала актыўны ўдзел у міжнароднай анлайн- канферэнцыі разам з прадстаўнікамі факультэта права Кембрыджскага ўніверсітэта, вучонымі-медыкамі і юрыстамі ўніверсітэтаў Сілезіі і Беластока, якія аб'ядналіся і напісалі дэкларацыю па медыка-прававой абароне гэтай катэгорыі цяжарных.

Працуе Людміла Станіславаўна ў гарбальніцы хуткай дапамогі (перынатальны цэнтр 2-га ўзроўню) з самага заснавання радзільнага аддзялення 15 год таму... Літаральна праз тры гады аддзяленню быў прысвоены міжнародны сертыфікат Сусветнай арганізацыі аховы здароўя «Бальніца, добразычлівая да дзіцяці».

— Трымаем гэтую планку і сёння, — гаворыць Людміла Станіславаўна. — Заўжды імкнёмся крочыць у нагу з часам, даводзіцца шмат чытаць, каб быць у курсе навінак. Падтрымліваем цесныя міжнародныя стасункі з калегамі з блізкага і далёкага замежжа. Сябруем з супрацоўнікамі клінікі

гінекалогіі і неанаталогіі Беластоцкага ўніверсітэта. Асабліва цёплыя стасункі ў нас з кіраўніком Асацыяцыі гінекалагаў Падляскага ваяводства Польшы прафесарам Пятром Кнапам. Нашыя жаданыя госці – спецыялісты з іншых гарадоў краіны-суседкі – Лодзі, Любліна, Закапанэ, а таксама з Расіі, Украіны, Казахстана, Малдовы... Паступова акумуляем замежны вопыт і назапашваем свой. Галоўнае – выпрацаваць уласныя падыходы і не спыняцца.

Сёлета на базе гінекалагічнага аддзялення праходзяць клінічныя выпрабаванні абязбольваючага прэпарата пасля гінекалагічных аперацый, у якіх бяруць удзел 26 краін свету.

– Гэта вельмі цікавае мерапрыемства і для вучоных, і для ўрачоў – тлумачыць доктар. – Нам, спецыялістам, вельмі важна, каб пасля аперацыйны перыяд быў камфортным для жанчын. Летась Людміла Бут-Гусаім паспяхова выступіла на Усерасійскім кангрэсе «Рэпрадуктыўны патэнцыял Расіі», дзе распавяла пра методыку лячэння крывацёку ў гінекалогіі і поспехі ў органазахоўваючай тактыцы.

– Мы навучыліся не толькі спыняць крывацёк, але і захоўваць дзетародныя органы, – не без гонару значае мая суразмоўца. – Цяпер гэтым вопытам дзелімся з іншымі.

Людміла Станіславаўна лічыць, што ёй у свой час вельмі пашанцавала, калі на канферэнцыі ў польскім горадзе Катавіцэ яна паглядзела дакументальны фільм «Нямы крык» Бернарда Натансона, у якім паказалі аборт праз экран апарата УЗД.

– Тое, што я ўбачыла, літаральна перавярнула свядомасць, – прызнаецца доктар. – 3 таго часу ніколі не рабіла аперацый, якія абрываюць жыццё ненароджанага дзіцяці. Дарэчы, у нашай медыцынскай установе ўжо тры гады не практыкуюць аборт (акрамя па медыцынскіх паказаннях). Раптам заўважаю значок, што пабліскае на лацкане халата. Прыглядаюся. Там – злепак маленькіх ножак ненароджанага чалавека.

– Гэты значок прывезла ў 1985 годзе з Катавіцэ, – тлумачыць доктар. – 3 таго часу ён нагадвае пра сур'езнасць гэтай праблемы.

Людміла Станіславаўна таксама мама: нарадзіла і выгадавала сына. Разумее неадназначнасць праблемы абортаў, але ўпэўнена: нішто ў жыцці не параўнаецца са шчасцем мацярынства.

- Па сёння памятаю першыя роды, якія давялося прымаць, – прыгадвае доктар. – Праз кесарава сячэнне на свет з'явіўся хлопчык. Памятаю яго маленькае пяшчотнае цельца. І першы крык. Эмоцыі перапаўнялі. Магчыма, менавіта за гэтыя шчаслівыя моманты акушэры-гінекалогі так любяць сваю прафесію...

Гэтаму вучылі яе, маладога спецыяліста, настаўнікі: дацэнт кафедры акушэрства і гінекалогіі ГрдМУ Уладзімір Бялуга, тагачасны галоўны ўрач Шчучынскай ЦРБ Анатоль Майстравіч, які запрасіў дапытлівую выпускніцу да сябе на працу. «Заўсёды будзьце саюзнікамі свайго пацыента. І ў вас многае атрымаецца, – настаўляў Анатоль Паўлавіч. – І абавязкова кожны дзень дзве гадзіны на самаадукацыю. Інакш дэградацыя». Гэтыя ўрокі Людміла Станіславаўна засвоіла на ўсё жыццё. Яны сталі надзейным падмуркам у яе нялёгкай прафесіі.

Людміла Станіславаўна вельмі цэніць сваю каманду—дактароў, акушэрак, фельчараў, медсясцёр і санітарак. Для яе няма так званага сярэдняга медыцынскага персаналу. «Усе мы калегі адзінай мультыдысцыплінарнай брыгады», – любіць паўтараць доктар. А таму кангрэсы і сімпозіумы наведваюць брыгадай спецыялістаў, якія працуюць у гэтым накірунку. На асобым кантролі – маладыя ўрачы і фельчары хуткай дапамогі: за апошнія гады ў медыцынскім транспарце нарадзілася больш за дзесяць немаўлят...

У Людмілы Бут-Гусаім шырокае кола навуковых інтарэсаў. Яна займаецца даследаваннямі ў галіне гемастазу ў акушэрстве, гнойна-септычнымі ўскладненнямі ў радзільніц і гінекалагічных хворых, уралагічнымі захворваннямі ў перыяд цяжарнасці. Многія жанчыны ўдзячныя ёй не толькі за своечасовую дапамогу, але і за слушныя парады, дзякуючы якім змаглі захаваць рэпрадуктыўнае здароўе і спазнаць шчасце мацярынства.

– Многія першыя мае пацыенткі ўжо прыводзяць сваіх дзяцей і нават унукаў, – усміхаецца Людміла Станіславаўна. — Гэты давер абавязвае.

Часам няпроста, з боем даводзіцца абараняць жыццё самай безабароннай істоты – маленькага чалавека. Можа, таму ў Людмілы Станіславаўны самае любімае свята — Дзень Перамогі.

– Звычайна едзем з сябрамі і калегамі да мяне на лецішча, спяваем песні тых часоў, узгадваем герояў Вялікай Айчыннай і іх подзвігі. Мой родны дзядзька палкоўнік Антон Стэфанавіч прайшоў праз усю вайну. У яго 28 баявых узнагарод... Ён, як і мы, змагаўся за жыццё.

Святлана Хорсун, «МВ». Фота Дзмітрыя Зубеля, Гродна.

Репозиторий ГРГМУ